

ROMANIA
CURTEA DE APEL xxxx
SECTIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ŞI FISCAL
DOSAR NR. xxxx/2006

DECIZIA CIVILA NR. xxx
Şsedinta publica din 18 octombrie 2007
PREEDINTE: xxxxxxxx
JUDECATOR: xxxxxxxx
JUDECATOR: xxxxxxxx
GREFIER: xxxxxx

S-a luat în examinare recursul formulat de pârâta recurenta Direcția Generală a Finanțelor Publice Xxx împotriva sentințel civile nr. xxx/15.05.2007 pronunțată de Tribunalul Xxx în dosarul nr. xxxx/2006, în contradictoriu cu reclamanta intimata S.C. Xxxx S.R.L. Xxx și pârâta intimata Activitatea de Control Fiscal Xxx, având ca obiect contestație act.

La apelul nominal se prezinta consilier juridic xxxx în reprezentarea pârâtei recurente, și consilier juridic xxxx în reprezentarea reclamantel intimate, lipsa fiind pârâta intimată. Procedura de citare legal îndeplinita.

S-a facut referatul cauzei de catre grefierul de ședință, după care se comunica reprezentantei pârâtei recurente întâmpinarea reclamantei intimate și nemaifiind formulate alte cereri, instanța acorda cuvântul în susținerea recursului.

Reprezentanta pârâtei recurente solicita admiterea recursului așa cum a fost formulat.

Reprezentanta reclamantei intimate solicită respingerea recursului menlinerea ca temeinica și legala a hotărârii atacate.

CURTEA

Deliberând asupra recursului de fața, constata urmatoarele:

Prin sentina civila nr. xxx din 15 mai 2007, pronunțată de Tribunalul Xxx în dosarul nr. xxx/2006, s-a admis acțiunea în contencios fiscal exercitata de reclamanta S.C. Xxxx S.R.L. împotriva pârâților Direcția Generala a Finanțelor Publice Xxx și Activitatea de Control Fiscal Xxx din- cadrul acesteia și în consecință: a anulat decizia de solutionare a contestatiei nr. xxx/29 noiembrie 2006 și, în parte, decizia de impunere nr. xxx/2 iunie 2006 și s-a dispus exonerarea reclamantei de la plata sumei totale de xxx lei reprezentând impozit suplimentar, impreuna cu

dobânzile și penalitățile de întârziere. A obligat pârâta sa-i plateasca reclamantei xxx lei cheltuieli de judecata. Pentru a pronunța această sentință, instanța a reținut urmatoarele:

Din actele și lucrarile dosarului instanța a reținut în fapt ca reclamanta Direcția Generala a Finanțelor Publice a Judeului Xxx și-a motivat Decizia nr. xxx/29 noiembrie 2006, prin care a respins contestatia reclamantei cu privire la obligarea ei la plata sumelor în speta, cu titlu de impozit pe veniturile realizate în Romania de persoane juridice, nerezidente, împreună cu dobânzile și penalitatile de întârziere, pe textele din lege aratate în cele ce preced și argumentele expuse de -Direcția Generala Legislație Impozite Directe din M.F.P. prin adresa nr. xxx/16 noiembrie 2006, potrivit caruia obligațiile de plata ale reclamantei au fost legal stabilite. Conform Certificatului de rezidență fiscala eliberat de Admiriistralia Financiara xxx la 27 aprilie 2006 (F. 17— 18) rezulta ca Firma - cu care reclamanta a desfașurat activități comerciale în baza contractelor de împrunrut FN decembrie 1997 și contractul de leasing nr. xxx/2001 — este rezidentă fiscal în Germania, conform art. 4 aliniatul 1 și 3 coroborat cu Convenția dintre Germania și România privind evitarea dublei impuneri.

Potrivit dispozițiilor art. 12 O.G. nr. 83/1998, în vigoare în perioada martie 2001 —decembrie 2005 când au fost stabilite obligațiile de plata ale reclamantei, în situația în care există convenții pentru evitarea dublei impuneri sunt aplicabile prevederile acelor convenții, coroborate cu prevederile art. 5 din aceeași ordonanță, ceea ce înseamnă că legea aplicabilă, în cazul de față, o constituie Convenția de evitare a dublei impuneri. - Convenția încheiată între România și R.F. Germania pentru evitarea dublei impuneri asupra veniturilor și averii a fost ratificată de România prin Decretul nr. 625/1973. Potrivit dispozițiilor art. 10 din acest decret, dobânzile provenind dintr-un stat contractant și plătite unei persoane care are rezidența în celălalt stat contractant pot fi impuse în acest celălalt stat contractant. Cum din certificatul de rezidență fiscală, arătat în cele ce preced, rezultă că dobânzile au fost supuse impozitării în Germania, fapt confirmat și de raportul de expertiză contabilă, întocmit în cauză dovedește că organele de control ale Direcției Generale a Finanțelor Publice a Județului Xxx au stabilit și au obligat nelegal reclamanta la plata acestor sume, prin emiterea deciziei de impunere și respingerea contestației reclamantei prin Decizia nr. xxx/29 noiembrie 2006, fiind evident că cele două decizii au fost emise cu încălcarea convenției de evitare a dublei impuneri dintre România și Germania. Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Xxx și-a motivat legalitatea obligării reclamantei la plata acestor sume pe dispozițiile cuprinse în O.M.F.P. nr. 635/2002, care contravine însă prevederilor O.G. nr. 83/1999 pentru că adaugă la lege și astfel încalca principiul ierarhiei actelor normative. Pentru aceste considerente, instanța a admis acțiunea reclamantei și în consecință a anulat cele două decizii și a exonerat-o de plata acestor sume.

In baza art. 274 Cod procedura civilă, instanța a obligat pârâta să-i plătească - reclamantei xxx lei cheltuieli de judecată, constând în taxe de timbru și onorariu de expert.

Împotriva acestei hotărâri, a declarat recurs pârâta D.G.F.P. a Județului Xxx și a solicitat modificarea sentinței și respingerea acțiunii reclamantei S.C. xxx S.R.L. Xxx ca neîntemeiată. În dreptul recurentă și-a întemeiat recursul pe dispozițiile prevăzute de art. 304 punctul 9 și 3041 din Codul de procedură civilă.

În motivarea recursului se arată că hotărârea primei instanțe este nelegală având în vedere că în urma verificării efectuate la societatea reclamantă, organele de control fiscal au constatat că în perioada martie 2001 — decembrie 2003, reclamanta intimată a efectuat plăți în valută cu titlu de dobânzi, în baza unui contract de împrumut și două contracte de leasing încheiate cu parteneri externi, iar pentru aceste dobânzi nu a calculat, declarat și achitat impozit pe veniturile realizate de persoane nerezidente. În aceste condiții, se arată că organele de inspecție fiscală, în temeiul prevederilor art. 12 alineatul 1 din O.G. nr. 83/1998, cu modificările ulterioare corelate cu prevederile art. 2 alineatul 1 litera a din același act normativ, au aplicat cota de impozitare de 10 % asupra sumelor achitate în valută, și a rezultat un impozit suplimentar de xxx RON la care s-au calculat dobânzi în suma de xxx RON penalități de întârziere de xxx RON respectiv de xxx RON

Prin întârpinarea depusă la dosar, la data de 12 octombrie 2007, în care a solicitat respingerea recursului având în vedere că a depus la dosar un certificat de rezidență fiscală valabil pentru societatea xxxx din Germania, certificat emis în baza Convenției de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu Germania (filele 9 — 13 dosar). Recursul este nefondat.

Din examinarea hotărârii instanței de fond prin prisma criticilor formulate în recurs și din oficiu, conform art. 306 alineatul 2 Cod procedura civilă rezultă că prima instanță a reținut corect starea de fapt pe baza actelor și probelor de la dosar, că în mod legal a admis acțiunea

și a dispus anularea actelor administrativ fiscale încheiate de pârâta D.G.F.P. Xxx privind suma de xxx lei, reprezentând impozit suplimentar, dobanzi și penalități de întârziere calculate pentru a fi plătite de reclamanta. Prima instanța a avut în vedere ca reclamanta, a depus la dosar certificatul de rezidență fiscală eliberat de autoritățile germane din care rezulta ca reclamanta a desfășurat activității comerciale cu Firma xxxxx din Germania, conform Contractelor de împrumut și de leasing depuse la dosar, iar conform art. 12 din O.G. nr. 83/1992, unde se prevede ca în situația în care există convenție încheiată, pentru evitarea dublei impunerii sunt aplicabile prevederile acelei convenții. Întrucât între România și R.F. Germania există încheiată această Convenție pentru evitarea dublei impunerii asupra veniturilor și averii, fiind ratificată prin Decretul nr. 625/1973 înseamnă ca în mod corect prima instanța a dispus anularea actelor administrativ fiscale încheiate de pârâta, ca fiind nelegale. Pentru aceste considerente, instanța constată ca motivele de recurs invocate de pârâta sunt neîntemeiate, astfel ca, în temeiul art. 312 din Codul de procedură civilă, va respinge recursul ca nefondat și va menține sentința tribunalului ca temeinică și legală.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

ÎN NUMELE LEGII,

DECIDE:

Respinge recursul declarat de pârâta D.G.F.P. Xxx, Împotriva sentinței civile nr. xxxx din 15 mai 2007, pronunțată de Tribunalul Xxx, în dosarul nr. xxx/2006.
Irevocabila.